

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

L'ALEGRÍA DE LA CASA.

—Per Nadal encare hi menjaré lo gall. ¡Alsa noys á engreixarlo bè!...

LA GALLEDA D' AYGUA.

A proposició Mellado tenia una significació clara y precisa. Lo mer fet de atacar lo govern als regidors de ofici, fins al punt de declararlos irreelegibles, equivalia á una forta injecció de sulfuro de carbono contra la filoxera del caciquisme, base y arrel de totes las inmoralitats. Acte de altreviament, perillós per algú, pero necessari, que va desparir l'entusiasme del pais.

Tothom deya:—Lo govern al fi vol desferse del caciquisme pertretxat fins ara en los municipis. Al despendre de aquest element pert un puntal, es cert; pero l'caciquisme es un puntal corcat, podrit y sense garantías de resistència. Ha arribat l' hora de sustituixirlo per un altre reforç més solit. Lo verdader puntal dels governs no pot ser més que l' apoyo de la opinió pública.

Y tothom s' enganyava. Es trist haver de confessarlo; pero es veritat. Lo caciquisme s' ha mogut, los regidors d' ofici s' han bellugat com uns diables, y aquella proposició Mellado, esperanza del pais, aquella proposició salvadora, aprobada pèl Congrés, com un remey urgent, ab l' apoyo de tots los partits, al arribar al Senat ha quedat encallada. Lo govern no vol renir ab lo caciquisme. Lo govern transigeix ab los regidors de ofici. No hi ha medi de que s' resolgui a cauterisar la llaga cancerosa que ns corromp y ns mata.

Pitjor per ell, que coneix lo remey, lo té a la mà y no l' aplica.

Ha vingut a confirmar tan tristes y dolorosas presuncions l' últim acte del ministre de la Gobernació, aplasant fins a desembre las eleccions municipals, ó com si diguéssem concedint sis mesos més de vida als regidors de ofici que havian de cessar per tot lo mes de juny.

A registrarse la historia del partit imperant, entre las moltas partidas serranas que l' caracterisan, no s' trobaria una burla més sangrenta que l' aplassament de aqueixas eleccions, en la forma en que s' efectua.

Se funda l' minstre per aplassarlas, en que, lo mateix en las grans capitals qu' en les demés poblacions d' Espanya, los regidors de ofici, guiat per l' interès que ls impulsa á convertir-se en regidors perpetuós, han falsejat las llistas del cens de la manera més asquerosa, fins al extrem de ser impossible que ab las llistas falsejades resulti de la votació y del escrutini la expressió verdadera y legitima del cos electoral.

De modo que las eleccions s' aplassan per evitar una gran inmoralitat.

Pero jo pregunto: qui es l' autor reconegut de la inmoralitat aqueixa? Los regidors de ofici. Qui ha falsejat las llistas electorals? Los regidors de ofici. Qui ha motivat la resolució extraordinaria del govern? Los regidors de ofici.

Ara bé, quién castig s' imposa als falsejadors de las llistas, als perturbadores de la legalitat?

Lo minstre ho diu clarament:

—En recompensa de haver faltat al vostre deber, en premi de havervos burlat indignament de la llei, contnuareu sis mesos més formant part dels Ajuntaments. Aprofiteulos.

Y aquesta resolució tan contraproduent, tan sarcàstica, s' adopta com un medi de donar una satisfacció a la opinió pública justament indignada! Si s' hauria erudit lo govern, qu' Espanya, un cop descaratls los regidors d' ofici y ls que viuen del pressupot es una nació composta de beneys!...

Comprendria y hasta aplaudiria l' aplassament de las eleccions ab totes las seves consequencies, si al mateix temps s' haguess dictat una ordre severa expulsant als regidors de ofici del taulell ahont exerceixen sa fraudulenta industria, entregantlos sense misericòrdia a l' acció dels tribunals de justicia.

Perque no s' explica que una mateixa inmoralitat obligui a aplassar unas eleccions y no obligui a perseguir als que l' han comesa.

A persegirlos! Lo govern enten las cosas al revés, y en lloc de molestarlos encare ls recompensa, prorrogant la seva estancia en los municipis.

¿S' ha vist mai una burla més descarada?

Yá qué obheix, en definitiva, l' aplassament de las eleccions? A un objecte laudable, en apariencia, qu' entre sagastins sempre las bonas apariencies tancan un fondo sòspitos.

—Es precis, diu lo govern, formar un nou padró y confeccionar un nou cens y per això s' necessita temps.

Gran idea, à primera vista, digna del major aplauso. Pero ara cal preguntar: continuant sis mesos més los

regidors d' ofici en los Ajuntaments qui formarà aquest nou padró? qui confeccionarà aquest nou cens?

Los mateixos regidors d' ofici!

Ecls, los falsejadors de las llistas derogadas, fabricaran las novas llistas. Valenta garantia de sinceritat ofreixen los tals regidors!

Los quals si consultan los seus interessos no deixaran de dir:

—Si una vegada, per haver fet un cistell han tingut a bés concedirnos sis mesos més de vida, no ns apurem, fem ara un cove, y obtindrem encare una major recompensa.

Y no deixaran de veure que seguit lo criteri del govern, no s' faràn eleccions mentres no hi haja llistas legals, y com ecls han de fer aqueixas llistas, tontos seran si no imitan á Bertoldo, que no trobava cap arbre prou bo perque l' penjessin.

¡Sr. Sagasta! ¡Parlém ab franquesa: això es burlar del pais!

Y es trist y es dolorós, que apenas se promou una corrent generosa en favor de la moralitat, corrin vostés mateixos a contenirla y refredarla.

La proposició Mellado encen lo foch del entusiasme, y vostés hi tiran una galleda d' aigua.

L' amenassa pendent sobre ls falsejadors de las llistas electorals encen un altre foch, y vostés hi abocan un' altra galleda de aigua.

Vaginthe fent aixís: no abandonin la galleda.... Pero tinguin en compte que si hi ha governs que s' fan grans, hi ha governs que s' empelteixen, y ls governs petits, la major part de las vegadas acaban per ofegarse dintre de una galleda d' aigua.

P. K.

¡SEMPRE 'L DILUVI'!

Tractarse de constituir la Junta de Defensa de la moralitat electoral, un individuo molt coneixedor de las cosas de Barcelona, va preguntarnos:

—Permétim una pregunta: ¿ja contan ab lo Diluví?

—Hi contém y no hi contém: li explicaré. Hem convocat a tothom, a tots los partits, a tots las associacions, a tots los periodichs... qui no vingui ell sabrà perquè no vé: qui vingui serà sempre ben rebut, que no ns mou altre objecte que l' interès del cos electoral de Barcelona.

—Al mèu modo de veure, l' han errada: vostés havian de anar a trobar al Diluví, comunicarli la idea que tenían y brindarli la iniciativa de tot lo que pretendesssen fer. D' altra manera s' exposan a que l' Diluví s' ofenga y ls combatí.

Bèn prompte havíam de coneixer que la persona que aixís s' expressava tenia rahó. Lo Diluví combat a la Junta de defensa de la moralitat electoral, y la combat ab malas armes, falsejant la veritat de barra a barra, suposant intencions que no existeixen, sembrant la suspicacia y la desconfiança entre l' públic, en los moments en qu' es més necessari concentrar los esforsos de Barcelona per escombrar la inmoralitat acumulada en la casa gran.

No es cert que la Junta de Defensa patrociní las llistas amanyadas pels regidors d' ofici. Apart de las causas criminales entauladas contra ls autors de las llistas, en telegrama dirigit al President del govern, reclamà la Junta que s' obrís un nou període de rectificació, per treure de aquelles llistas tota la púria y posarhi tota la veritat possible. Això deu constarli al Diluví que va publicar aquell telegrama.

No es cert tampoch que la Junta de Defensa s' oponga á la ampliació del cens. En lo mateix telegrama declarava no prejutjar aquesta qüestió; y si s' declarava contraria á que s' fessin las proximas eleccions pels cens de las de diputats provincials, era porque aquest últim cens, protestat de l' seu origen, es, per lo que respecta á Barcelona, cent vegadas més fals, més deficient, més escandalós que l' altre, y l' gobern tractava de aplicarlo sense rectificació previa, y ab l' excusa de guanyar temps.

Suposar, com suposa l' Diluví, que la Junta de Defensa es una associació formada á benefici de determinades candidatures, es tan capciós y temerari, que no mereix la pena de contestar. Las suposicions malévolas se desprecian. La Junta de Defensa fins ara no s' ha recordat més que de Barcelona y de reclamar los drets que als barcelonins corresponen. Sa intervenció en las eleccions, si no aconsella l' retrament general, que també podria aconsellarlo, s' encaminarà en tot cas á garantir la veritat de la votació y del escrutini, sense preocuparse de qui puga guanyar ni de qui puga perdre. Aixís ho ha declarat, y entre l' afirmació terminant de personnes lòndradas y respectables que may han faltat á sa paraula, y las si sòdiosas suposicions de un periodich com lo Diluví, que viu sols del escàndol y de agitar las malas passions, lo criteri de un poble tan sensat com jo de Barcelona no ha d' extraviar-se tan fàcilment.

Per lo demés, queda en llibertat lo Diluví de declarar-se enemic de la Junta de Defensa de la moralitat electoral, per més que no hem de consentir ara ni mai que parteixi de afirmacions falsas a tota llum. Just es que á cambi de moure saragata, proporcioni aquest petit lenitiu als regidors d' ofici. Es un apoyo indirecte ab que fal vegada no contaván.

Cònstil, en si, al Diluví, que preferim tenirlo davant nostre combatentíos, que no davant nostre dirigintos. La Junta de Defensa de la moralitat electoral sustenta una idea salvadora y ja sabem la si que tenen las Salvadoras, quan cauen á las mans dels homes del Diluví.

P. DEL O.

or Barcelona demana que l' marqués de Olérdola continui sent arcalde:

Talduien los interessats amichs del home de las patillas. Tot Barcelona! Y qui es tot Barcelona?

Fins ara que jo sàpiga no s' han suscrit més que dos exposicions en aquest sentit. L' una l' han firmada alguns contractistas de obras públicas y l' altra l' gremi de crruajes de lloguer.

Y ningú més. Ja ho veuen, tot Barcelona.

Profundisem una mica la cosa.

Los contractistas de obras públicas son los que tenen comptes pendents de cobro per traballs efectuats en la Exposició. Es, per ventura, que s' han arribat a creure que si D. Francisco deixa l' arcaldia, quedarán per satifar les cantitats qu' ells acreditan?

En aquest cas—y sense voler discutir la legitimitat de aquests complets—hauran de confessar que menos que per amor á Barcelona, procedeixen per carinyo á la seva butxaca. Son com l' anglès que vigila al acreedor nit y dia, temerós de que se li escapi.

Ni més, ni menos, ni menys ni més, com diu lo señor Sol y Ortega.

En quant als colxers ja es un' altra cosa.

Serian desagraix y descastats si no apoyessin á un ajuntament y á un arcalde que tanta preponderancia han donat á la costüm de anar en cotxe... pagant Barcelona.

Los colxers apoyarán sempre á tothom que s' avingui á anar al hospici .. en cotxe.

Y ab quin empenyo protestan contra l' agregació los pobles del Pla de Barcelona!

La manifestació de diumenje sigue importantissima pel número dels manifestants, per las categòricas protestas consignadas en los pendons y estandarts y per l' ordre admirable que tots guardaren.

La agregació en principi es una idea justa y patriótica. Pero tals despilfarros s' han comés á Barcelona, tals compromisos s' han creat, tals deutes quedan pendents, qu' es una injusticia volerlos carregar poch ni molt sobre las espallades dels pobles vènhs.

Aquí hem vist en festa contínua, mentres aquells pobles han vist y prosperat trabajant modestament... y no es just que ls fadrins extens paguin las calaveras del heréu que derrotxa y disfruta.

Lo minstre de Hisenda s' rompe la closca buscant la manera de fer economías, especialment en lo ministerio de la Guerra, y l' minstre de la Guerra, no fa més que exclamar:

—Jo no puch sacrificiar un xavo més. Si m' tocan un soldat dimiteixo.

Surt en Sagasta, y per calmarlos exclama:

—Senyors, una crisis, en aquests moments fora insensata... una crisis en aquests moments es impossible.

Y diu lo pobre país

qu' està al tres grau de la tisis:

—Pèl gobern sera impossible;

mes jo estic sempre de crisis

No hi ha hagut medi de que l' Sr. Montero Rios compareix personalment davant del tribunal á declarar sobre lo que sab respecte al crim del carrer de Fuenlla.

—Pero señor, ¿no es democrata l' Sr. Montero Rios?

—En efecte: democrata s' anomena.

—Y qu' es la democracia, sin l' igualtat de tots los ciutadans davant de la llei?

Això será si volen la verdadera democracia; pero l' Sr. Montero Rios anant de la monarquia á la República y tornant de la República á la monarquia va perdre l' equipatge... y la memòria.

Lo marqués de Aguilar va demanar en lo Congrés los gastos ocasionals per la Exposició de Barcelona.

Sr. Marqués, ¿vol que li digui una cosa?

Si s' ha proposat coneixre ls gastos de la Exposició de Barcelona tréguis ho del cap.

Ni ls mateixos qu' hem de pagarlos ho sabrem mai.

Amigo, que s' hi fará,

aixis ho vol D. Francisco,

y perque no s' armi un cisco

mai del mon s' aclarirà.

Demà diumenje se celebra á Novedats un meeting en favor de la Pau y la Fraternitat dels pobles.

Barcelona no deixarà de associar-se á una idea tan noble y generosa.

La qüestió de les economies té molt preocupat à n' en Sagasta, al mèu entendre sense motiu.
S'accedeix —per exemple que hi ha un ministre, que antes que rebaixar lo presupost del seu departament prefereix presentar la dimissió?
Donchs se li accepta, y s' treu la cartera à subasta pública.

Bastaria un anunci a la *Gaceta* dihent:

«Està vacant tal ó qual cartera, y s' adjudicarà à la persona que s' comprometi à desempeyarla més barato.»

CARTAS DE FORA.—Lo rector de Vilanova de Prades, envejós de que les noyes del poble anessin à sarau à divertir-se, digué:—Que vinguin à la rectoria y si volen estar dividits jo 'ls tocaré... 'l piano de molt lona gana.—Vaja qu' es una sort això de passar la vida tocant... Teclas.

L'ensotanat d' Esplugas està desesperat contra 'ls que llegeixen la *CAMPANA* l' dia que publica alguna cosa referent à la séva personalitat. Y per cert que avuy es un de aquests días. Perque no està bé que digui com' ha dit als feligresos:—«Cuidado ab los ciris que porteu lo Dijous Sant, perque en molts puestos venen uns ciris que la cera es molt dolenta. Si 'n voléu bona cera vençula à buscar à la rectoria.»—Aixó de vendre cera sense pagar la contribució, Sr. rector d' Esplugas, que vol que li diga, al mèu modo d' entendre no està bé. ¿Qué diria si 'ls cerers se posavan à dir missa?

En lo Teatro del Cassino Circo del Vendrell, hi actua una companyia dramàtica que ha tingut gran acceptació pér part dels vendrellencs: y dona 'l cas que al mateix temps que al teatro, actua en la iglesia un predicador que, per lo malament que ho fa, no ha tingut gens d' èxit, y l' enveja, no pot ser altra cosa, l' ha fet desbarrar desde la trona, enjegant, lo diumenge passat, la friolera de tres sermons en altres tantas missas, intercalanthi en 'ls lo següents ramellets:—No me 'n puch avenir de lo que m' han dit! Diu què al Teatro hi va tanta gent y que fan tants diners. Sembla impossible! Aquí teniu Tarrassa y Vilanova que son mès grans que l' Vendrell y han tingut que plegar perque perdian diners. . Sapigieu que 'ls que van al teatro estan excomunitats, y 'ls còmichs estan condemnats que no se 'ls hi podrà donar terra sagrada quan morir... De segur que avuy anirà mès gent al teatro, que té de entrars' hi pagant, que no pas à la iglesia que no 's paga rès —Y així per quest istil va continuar desbarrant. Voleu saber l' efecte que produí la excomunió? Una gran entrada, aparte de la pluja, en la funció pública de la tarda; y en la de societat del vespre, una de las entradas mès numèrosas, y llubidas de la temporada!

Al donar la setmana passada la notícia de un suïcidi que 'deya occorregut à Torroella de Montgrí, la redacció de *LA CAMPANA DE GRACIA* va ser sorpresa. Així ho consigüim, no sense reservar-nos lo cuidado de investigar si existeix en aquella vila un subjecte que porti 'l nom del pretés suïcida, que segons notícies ni existeix siquiera.

LO CRIM DEL CARRER DE FUENCARRAL.

han suspés las sessions del judici oral. Higinia Balaguer ha fet una nova declaració que contradiu totes las anteriors. Aparentant un gran sentiment, y afirmant, com sempre, que aquesta vegada deya la veritat entera y verdadera, declarà què 'l crim l' havíen comés ella y la séva amiga Dolores Avila, ab l' intent de robar à sa mestressa.

La Higinia va agafarla pèl coll; la Dolores va ficarli un mocador de seda à la boca, y tirantla à terra va clavarli tres punyaladas. Després obrí un armari de lluna, y prenen una bossa de diners, bitllets y joyas que la Higinia no pot precisar, perque no s' ho mirava, sortiren las dos del pis, cambiaren un dels bitllets en lo carrer de Precio, i logren una habitació en lo carrer de Eguiluz, amagaren lo fruct del robo en un armari reconer, compraren uns bollos, menjaren en un restaurant, prengueren un carruatge y se'n anaren à passeig fins al vespre que la Higinia tornà al pis à calar foch al cadáver.

La Dolores Avila nega indignada la versió de la séva amiga, y 'l tribunal acorda suspendre 'l judici, y practicar novas everiguacions, à fi de comprobar la veritat de lo que ha dit la Higinia aquesta última vegada.

Sobre aquestes investigacions —à pesar de ser secretas— publican los periódichs detalls algun tan contradictoris. Veurem à fi lo que 'n resulta.

Son moltes las personas que creuen que 'l'última declaració d' aqueixa dona embolicadora per demés, es una comèdia com las anteriors. Se fixan, per creure-ho així, en la declaració important de la criada Gregoria Parejo, que vivia davant de la casa del crim, y 'l dia que ocorregué aquest, veié à la Higinia fent senyas desde l' balcó a dos homes que 's trobaven al carrer, y que poc després entraren à la casa de la Viuda Varela, mentre aquesta se trobava fora. Més tard la mateixa Gregoria Parejo observà que una mà d' home baixava las persianas de la habitació de la desventurada viuda.

L' endemà mateix de haver prestat la Gregoria aquesta declaració importantissima, donà la Higinia la séva, talment com si s' hagués proposat despistar à la justicia. Si no es així realment, ho sembla.

Procurarem anar seguint los incidents mès culminants de un procès, cada dia mès tenebrós y à cada moment mès interessant.

L.

SURSUM CORDA!

Sol, en un recò del quart, tirat sobre una butaca, ab una mà à la butxaca

y ab l' altra grataNSE 'l cap, lo desgraciat don Francisco desfoga sa pena immensa, y, mirant al sostre pensa... pensa en lo que tothom sab.

Ell, un home de tants mérits, tan sabi, tan admirable: ell, l' arcalde mès notable que s' ha vist d' Adan à aqüí, haver de deixar la vara ab la qual tan va lluirse, y tenir de convertirse en un ningú, en un vehí...

¿Es possible? així se premian en aquesta terra ingrata los serveys d' aquell que 's mata tocant lo bombo per tot? ¿Es dir que la recompensa que 's tributa à sa hidalgua es darli la cessantia, com si fos un trist hurot?...

Las llàgrimas se li escapan, remullantli las patillas y quatre ó cinch creus senzillias que d'ú per estar pèl pis. S' aixuga 'ls ulls ab la mániga y, serenat ja 'l seu rostre, torna à alsar la vista al sostre y, suspirant, diu així:

—Nada, siga lo que 's vulga! Ja estic llest, no hi ha esperança la sort ajeu la balansa y la inclina en contra mèu.

—Adéu, vara del mèus somnis! —Adéu, ma dolsa arcaldia!

—Adéu, sol de ma alegria! —Adéu, si, per sempre! adéu!

Ja may mès fare 'ls discursos que feya davant la taula, ni sonará ma paraula en techs é inaugurations.

Ja may mès lluhi're las cintas ni las creus en mon pit noble, fent badar la boca al poble pèl curs de las professóns.

Primeras pedras, tarugos, jardinetes, fanals, cloacas, reforma interior, barracás, novas plassas, nous carrés, exposicions, llums elèctrichs, monuments, fonts, sumideros, aggregació, mafaderos...

—Adéu... ja no 'ns veurém mai mès!

—Adéu siau, amics del ànima, companys mèus de consistori; Bañolas, Casas, Batllori, Pelfort, Bis, Lloret, Nas-gros!

—Adéu siau oh Lluch insigne, monumental Fontrodona, senzillíssim Coll y Espinal... —ja se 'ns ha acabat l' arrós!

Ofegat altra vegada per un torrent d' amargura, plora com una criatura à qui son pare ha pegat. Després s' alsa del assiento y dant voltas per la sala, murmura, imitant à Ayala:

—¿Qué espantosa soledad!

De sopte un copet ressona en la porta mal segura, y 's presenta la figura de 'n Fontrodona, sonrient.

—Ánim! —diu don Ignasi ab un tó de baix profundo;

—jaun hay arroz, Veremundo!

Tot marxa divinament.

—¿Qué passa? —L' gobern ordena que tots los arcaldes d' arca conservin la séva vara fins à primers del any nou.

—¿Las eleccions se suspenen?

—Si se'n: així se disposa.

—La comprens ara la cosa?

—¡No! haig de comprender! iprou!

—Ab lo-respiro que 'ns donan...

—Prepararém bè la guerra...

—Y remourém cel y terra...

—Y 'ls diputats... —Y 'l demès...

—Ab vuyt mesos n' hi ha de sobras...

—Per arreglá un nou misteri...

—O per treure 'l ministeri...

—¡Brássam! no parlis més!

Y 'ls dos ànimes de canti, plens d' aquestas tonterias, sense pensar que 'ls seus días estan casi bè contats, somiant un' altra tongada de tiberis y fandango.

comensan à ballá 'l tango, com dos benaventurats.

C. GUMÀ.

¿Y ARA?

QUESTA, aquesta es la cosa! ¿Y ara? ¿qué 'n farém dels sis ó set mil duros que 's han recollit en la suscripció oberta pera fer un regalo à don Francisco de Paula?

En totas las cosas passa lo mateix. Comensarlas es molt fácil, pero després, quan se tracta de acabarlas, tot son inconvenients y mals-de-cap.

Diu que la comissió no sab cóm

—Perque, bueno,—pensan ells,—ja 'ls tenim reunits los diners; ja n' hi ha més que suficients pera ferli un regalo; pero ¿en qué ha de consistir aquest regalo? ¿en qué 'ls invertí m' aquestos milers de pessetas?

Y tot es discutir, y pensar y tornarse ximples, buscant una soluciò inspirada, un regalo digne del personatge à qui va dirigir:

—Si li donguessim roba blanca! —diu un. —Li podríam fer senyalar tota ab la corona de marqués y una O à baix de la corona.

—¿Qué vol que li digui! —respon en Fabra, una mica molestat per això de la O; —m' sembla qu' es un regalo molt cursi.. tè un color massa... ¿com ho dire?.. massa nupcial.

—¿Y si li donavam una petaca d' or, cuberta de brillants? —Ja 'n té quinze ó setze de petacas.

—¿Y una boquilla?

—També d' or y brillants?

—Si se'n: seria un regalo de molt efecte.

—Fugi, home, fugi! Quan lo vejessin ab allò à la boca, la gent se pensaria que 's fuma las joyas dela séva senyora.

—¿Y una planxa, donchs?

—Planxas? No necessita que ni regalin. ¡Prou que 'n sab fer ell mateix!

—Callin! —salta un, creyent que ha inventat la pólvora.

—crech que ja ho he trobat. Li podríam regalar una casa.

—¿Una casa de set mil duros? Seria una caseta molt mager y esquifida, com las de Santa Llucia.

—Oh! No se'n: —No se'n: —No se'n: —No se'n:

—No se'n: —No se'n: —

Fa mal lo gobern francés. «No es Boulanger un enemic que fuig? Doncs al enemic que fuig, pont de plata.»

Aixis son los héroes de café concert. Molta fanfarria, molta llengua... y moltas camas.

Es perillós que aquests héroes calsin espuelas.

Perque ab la pressa de fugir hasta poden ferse mal á las ancas.

Vel-hi aquí un home que volia ser escombraria y ha passat á ser escombrarias.

A l' ex-rey Milano de Servia, se li coneixen los deutes següents:

Al Banc de Viena 260,000 franchs; al director del mateix establiment, 80,000; al Banc de Pesth, 300,000; a dos banquers, de aquella plassa, 160,000. Per gastos y diversos conceptes: 80,000 franchs á Viena y 140,000 a Buda Pesth. Total, una suma rodona de 1.020,000 franchs.

¡Pobre Milano de Servia! ¡Destronat y tronat!

Per anomanarre fundador de la iglesia católica-espanyola va ser encausat un tal Menéndez Orra de Santander.

Pero el Tribunal Suprem ha tingut la bona idea de absoldre'l, reconeixent explicitament que l' ofici de bisbe es una industria libre.

Desde demà 'm compro una mitra, 'm coloco un anell al dit y que vajan venint los que vulguin que 'ls confirmi.

Los regidors de ofici, després del aplassament de les eleccions, se fregan las mans de gust, y exclaman:

—Vaja que aquest any encare menjarem lo gall de Nadal en l'Ajuntament.

Per ells tot es quèstio de *galls*.

Y 'ls que han presentat querellas basadas en la falsedad de les llistas, responen:

—Cuidado, goluts, que no se 'us atravessi algun ó al canó del coll.

Per consolar á D. Francisco que aquests dies s' arrencau las palillas a graps, en Sagasta va enviarli á un seu nebot.

—¿Es á dir que no corro cap perill?—preguntava el flamant marqués.

—Menji tranquil, li devia el nebot de D. Práxedes. Tot això de la proposició Mellado no ha sigut més que una broma... res, un susto qu' hem donat als regidors de ofici per si tenian singlot.

D. Francisco, ab los ulls brillants de satisfacció y com si li traguessen un gran pès de sobre:

—¡Angela!

Segons sembla la exclamació *¡Angela!* es la paraula sagrada de la gent fusionista.

Ab la paraula *¡Angela!* als llabis, se logra tot lo que 's desitja.

Los ho adverteixo pèl seu govern, y perque entengan fins a quin punt portava màlicia la exclamació del ciutadà benemerít.

—Perq 'es possible D. Práxedes que vosté no comprengu las aspiracions ardents del país en favor de la moralitat? Es possible que no vegi que aquest es l' únic camí per eternisar en lo poder?

—Tot lo que vulgui, Sra. Campana, pero jo no puch sacrificar als alcaldes de tal puesto y de tal altre que son amichs meus.

—Llavors, no digui que defensi la moralitat... sinó la *moralitat*.

Castelar ha sortit de Madrid, cansat de la política insensata de Sagasta, prometent no tornarhi fins que 's posi á discussió l' projecte de sufragi universal.

Hem arribat ja al *cabo de la calle*, com diuen los castellans.

O sufragi universal... ó un sufragi per l' ànima de la fusió.

En Martos sembla qu' está en intel·ligencies ab en Gamazo. ¡Y cuidado que mentres D. Cristino blasona de demòcrata, D. German fa gala de sus tendencias casi conservadoras.

—¿Y es possible, preguntarán vostés, que dadas aquelles tendencias tan oposades arribin á entendres?

Si senyors: tots dos volen lo mateix: cicular la corda al coll d' en Sagasta y estirar l' un per un extrem y l' altre per l' altre.

Vegin si s' entenen bé.

Respecte al crim del carrer de Fuencarral han sigut denunciats quatre ó cinch periódichs de Madrid.

Podrà la justicia històrica no trobar al verdaders assassins. En canvi 'ls partidaris de aqueixa justicia tenen un gran consol: als periódichs los troben sempre.

Los regidors d' ofici están d' enhorabona.

No solzament no 'ls treuen sinó que havent de cessar pèl juny, los asseguran una vida tranquila y sossegada fins á fi d' any.

Resultat, que sent dolents com han sigut, haurán gobernau una tungada de quatre anys y mitj.

Los nous regidors que passin á sustituirlos entrarán lo primer de janer de 1890 y cessarán l' últim de juny de 1893.

Si 'ls electors s' hi emprenyan, serán regidors de bè, completament distints dels regidors d' ofici y ab tot y això no gobernarán més que tres anys y mitj.

Un any menos que 'ls dolents.

Comensém per esmenar aquella coneuguda *redondilla*.

Vinieron los sarracenos
y nos molieron á palos:
Sagasta ayuda a los malos
sean los mas ó los menos.

Una persona curiosa que s' ha entretingut a garbellar las firmas que apoyan als ex-possibilistes González y Martí y Thomás, expulsats del partit per les corporacions directivas del mateix, hi ha trobat noms de persones que 's diuen socios del Centre, sense ser tals socios, individus qu' encara no han nascut y hasta difunts.

—Lo qu' es tenir la mà trencada per confeccionar llistas electorals!

No sabém per quin conducte ha arribat fins á nosaltres la següent carta:

«Sr. Director de LA CAMPANA DE GRACIA.

»Molt Sr. nostre: Desde l' altre barri, ahont residim ja fa molt temps, li dirigim la present carta suplicantli que no s' extranyi de que ab tot y la nostra qualitat de difunts figuri la nostra firma al peu de la protesta contra

SEMANA SANTA.

Cucu...rulla misteriosa,
no hi haurà qui no 't coneugi:
llansa, verónica, esponja...
¿ne voléu més d' *improperis*?

l' acort dels Comités republicans històrichs, expulsant del partit als Srs. González y Martí y Thomás.

»Consideri que hi ha un ditxo que diu que «llops ab llops may se mossegan» y tinga en compte que si morts som nosaltres, també son morts; com á republicans, aquell parell de personaljes desde que 'ls han expulsat del partit, perque seyan massa bondat.

»May un difunt ha pogut negar un favor á un altre difunt. Y aqui té lo ratió de que la nostra firma figuri en la protesta.

»Tenim lo gust de oferirli 'l nostre ninxo y 'ns repetim de vosté, afms. S. S. q. l. m. l. b.—JOAN FRANCISCO ARQUIMBAU.—RAMÓN VILARDAGA.

Per si acás estan cansats de viure en familia y volen probar d' arreglarlo d' un'altra manera, 'ls participo que á can Lopez està á la disposició de vostés *Una casa de dispesas...* en vers, original del nostre company de redacció C. Gumà

Es un juguet cómic, estrenat últimament ab aplauso en lo Teatro de Novelets, que acaba de ser imprés y val solzament una pesseta. Si 'l compran, veurán com no 's pot demanar *Una casa de dispesas* més divertida ni més barata.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Car me-li-ta.
2. ANAGRAMA.—Peral-Perla.
3. TRENCÀ-CLOSCAS.—Los Sobrinos del capitán Gran.
4. ROMBO.—M
N I T
N E R O N
M I R A M A R
T O M A S
N A S
R

4. GEROGLÍFICH.—Ministres nous, pagas novas. Han endavinat totas las soluciones los ciudanos P. Gras Magre, Rafael Margall, y Pep Milord; 4, J. Terró Tres Estudiants, y V. Mata la C.; 3, P. Bernadas; 2, Quatre Burots y 1 no més Una Raspa y Un Vendrellench.

ENDEVINALLAS

KARADA.
L' Hu-quart divideix París casi-bè per la meytat:
de tres-dos n' hi sol haver tots los anys per Sant Tomás.
Es nom d' home l' Hu-dos-tres y de dona la Total. —LLUIS SALVADOR.

TRENCÀ-CLOSCAS.
—CROS, TIRA 'LS GOTS.
—No.

Formar ab aquestes lletras lo títol de una comèdia catalana.

JAPET DE L' ORGA.

GEROGLÍFICH.

a

KKK
I
000
GIRONI XIFLAT.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Mata-morts, V. Mata la C., Un de Reus, B. Pallejà, Trra-sucres, Lord Rosven, E. Llorençpina, Chamuchica, Susej Itzenop, Aranya, Maniatich, J. Muixó, E. Jordana, Bolet, J. Boguna, Tres estudiants, Xato, Tres gorriats, Maginet Peilit y J. Mr. Gambetta.

—Lo que 'ns envian no fa per casa.

Ciutadans Joseph, Pep y C., P. Lut y P. Lat, J. Terró, Fibla, J. Criquet, E. Nuñart y Casas, J. T. Anguila, Rapa-velas, Pallofa, y J. Salau.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian

Ciutada J. Cap: Lo que 'ns diu costaria molt de justificar. De lo demés ne parlaré próximament. Lo sonet es molt incorrecte.—Quim Artigayre: Va bè.—J. Ayne R: No 'ns fa 'i pès.—C. Puiggener: tot enviar lo que vulgui, que si està bè, ho insertarem.—Follet: Lo que 'ns remet es molt gracios y esta molt bè. ¿Te cap inconvenient en que ho reservem per l' *Almanach*? Si 'ns envia un' altra cosa, millor.—A Planas: En lo que 'ns envia hi ha moltes condicions; pero hi falta la líma.—Un amant de la igualtat: La noticia es més propia per un diari que per un semanari.—Lluís Tars Betarnir: Los datos que 'ns remet son ja molt conegeuts.—A. Llimonier: Aprofitarem casi tot lo que 'ns envia.—Pobret, y Alerets: Crech que lo millor es deixarho corre, sinó no acabariam mai, y la cosa no té prou interès per sostener una polémica.—Taumalipich Temiuq: L' article sembla una mica massa agafat pels cabells.—J. Montero: Hi ha alguns versos durs: ademés se 'n hauria de treure allo que diu, que 'ns llegeix ab alegria, perque si ho publiquesssem semblaria que 'ns alabavam.—Capella pre històrich: L' article resulta un xic extravagant.—Ramonet R.: Gracias per la noticia; la xarada anira.—J. Llopert: Rebuda la seva carta. Celebrém la millora.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 23.